

خردسال باید از هم جدا شوند و به عبارتی باید یک شبکه خردسال و یک شبکه کودک داشته باشیم و برنامه‌های این شبکه‌ها هر هشت ساعت تکرار شود تا هر زمان که کودک به برنامه نیاز دارد پای برنامه خودش بنشیند، عنوان می‌کند: امیدوارم با ساخت برنامه‌های خوب و تولیدات ارزشمند بتوانیم آموزش‌های مورد نیاز کودکان را به آن‌ها بدهیم تا بتوانند به‌عنوان شهروندانی خوب در جامعه زندگی کنند.

دل نوشته گیتی خامنه حدیث مکرر عشق...

گیتی خامنه، مجری و گوینده تلویزیون و برنامه‌های کودک و نوجوان، بخشی از حافظه تصویری ملی ماست.

از وقتی که سال ۱۳۴۳ در تهران به دنیا آمد، فقط ۱۵ سال طول کشید تا خانم خامنه نوجوان با روسری‌های رنگی بزرگی که زیر چانه گره می‌زد، مقابل دوربین برنامه کودک بنشیند و از هر دری با بچه‌های ایران صحبت کند، شعر بخواند و نقاشی‌هایشان را اعلام کند.

تا اواسط دهه ۱۳۷۰ و ۱۵ سال در تلویزیون به اجرای برنامه‌های کودک پرداخت و سپس به خارج از ایران رفت. اواسط دهه ۸۰ بود که خانم مجری خاطره‌انگیز تلویزیون دوباره به ایران بازگشت و پس از اجرای برنامه‌هایی چون «بچه‌های دیروز» و...، پس از نزدیک به ۲۰ سال، دوباره به حیطة مجری‌گری کودک بازگشت و این بار مجری برنامه‌های شبکه پویا شد و هنوز هم عشق اول و آخرش در حیطة اجرا بچه‌ها هستند.

به او که زنگ می‌زنیم و صدای به‌یادماندنی‌اش در گوشمان می‌پیچد، با همان طنین مهربانانه همیشگی می‌گوید بهتر می‌داند مصاحبه نکند. از چند سطر می‌گوید که خانم مجری مشهور تلویزیون برایمان نوشته، نور محبتی می‌تابد که از اعماق قلبش برآمده و بر این کلمات نشسته است.

سؤالات گاهی از فرط تکرار ملال‌انگیز می‌شوند؛ گویا هنوز کسانی هستند که دوست دارند همان گفت‌وگوهای همیشگی را از نو بشنوند! شاید به این دلیل که حدیث مکرر عشق را از هر زبانی بشنویم نامکرر است و مگر گفت‌گوی میان من و بچه‌های دیروز جز سخن عشق و حدیث نفس است؟!

تا آدمم بگویم اجازه بده در یک فرصت مناسب‌تر برایت بنویسم، خنده خبرنگار از پشت تلفن دل مرا برد! بعضی‌ها چقدر قشنگ خندیدن حتی از پشت گوشی تلفن را بلدند! این خبرنگار مهربان و قدردان هر چه را می‌خواست از زبان من بشنود، خودش برای من گفت: به شیرین‌ترین و دلنشین‌ترین زبان ممکن! از کودکی گفت و جعبه جادویی که واسطه سحرآمیز دوستی ما شد.

از خنده‌ها و گریه‌ها و خاطرات یک ملت با هم و در کنار هم. از زبان محبت که زبان آشنای آدم‌هاست. فارغ از سن و جنسیت و ملیت و باورهای متفاوت و خلاصه با وجود آنکه کلی زحمت کشیده بود و سؤالات مختلفی در مورد اجرا و خاطرات زمان‌های نه‌چندان دور و تفاوت میان بچه‌های دیروز و امروز و اثرگذاری مجریان و نوع ارتباطشان با مخاطبان و... طرح کرده بود؛ ترجیح دادم جسارت کنم و با اجازه او خودش را به‌عنوان یکی از بچه‌های دیروز مثال بزنم که از نظر من تکند و بی‌رقیب!

من خودم را همواره مرهون و مدیون خبرنگاران و بچه‌های زحمت‌کشی می‌دانم که اگر تلاش و زحمات آنان نبود، من نوعی هرگز دیده و شنیده نمی‌شدم! آن‌ها که از طریق گفت‌وگو، تهیه فیلم و گزارش، گرفتن عکس‌های ماندگار و به طرق دیگر پل ارتباطی میان من و شمایی شدند که همین حالا در حال خواندن نوشته‌هایم هستید.

دوستان با مرام و قدردانی که من سال‌هاست به جز احترام فوق‌العاده و سپاسگزاری مهر و لطف از آنان نشنیده‌ام و خاطره‌ای نداشتم. آن‌هایی که گیتی به‌واسطه حمایت و پشتیبانی و مهرشان شانس هدیه کردن تبریک «روز جهانی کودک» را یافته، تا بتوانند این جمله را بنویسند:

بچه‌های دیروز و امروز! سال‌های سال است که وامدار محبت بی‌شائبه‌تان هستیم که در همه‌جا و به هر شکلی آن را به زیباترین صورت ممکن به من هدیه کرده‌اید و می‌کنید. نتوانسته‌ام آن‌گونه که باید خدمتگزار شما و کودکان‌تان باشم؛ اما آرزویم همواره این بوده و هست. دوستی‌مان مستدام، بهترین دوستان دنیا! روز جهانی کودک به همه کودکان دیروز و امروز که فراوان از آن‌ها آموخته‌ام، مبارک باد.

کم است. اینکه ما در زمینه شخصیت‌پروری، شخصیتی را درست کنیم که تأثیرگذار باشد و بتوانیم در بحث‌های آموزشی از آن بهره ببریم، اهمیت بسیار بالایی دارد که باید در برنامه‌سازی برای کودک در قالب‌های مختلف بدان توجه شود.

در ادامه گفت‌وگو او از تفاوت‌های کودکان دیروز با امروز می‌گوید: تفاوت نسل امروز با نسل ما زیاد است. گسترش فضای مجازی باعث شده تا ما تفاوت نسلی جدی‌ای داشته باشیم. نوع زیست و علاقه‌مندی‌های ما با بچه‌های امروز قابل‌قیاس نیست. زندگی، افکار و نیازهایشان با ما متفاوت است. طرز تفکرشان با ما متفاوت است، زمان ما دو شبکه بود و ما نهایت در هفته دو تا سه ساعت کارتون می‌دیدیم.

روستاپور ادامه می‌دهد: در حال حاضر بچه‌ها هر زمان اراده کنند هر کار تونسی را که بخواهند می‌بینند. بچه‌ها به فضای مجازی و دهکده جهانی متصلند و ما نمی‌توانیم چیزی را پنهان کنیم. خودشان جست‌وجو می‌کنند و کارتون موردعلاقه‌شان را پیدا و شغل موردعلاقه آینده‌شان را انتخاب می‌کنند. آن‌ها نوع نگاه‌شان با نسل ما تفاوت دارد. توجه به این شرایط با اینکه خیلی از برنامه‌سازهای ما همان برنامه‌هایی را بسازند که دهه ۸۰ می‌ساختند، همخوانی ندارد. اینکه برنامه‌ای با یک خاله و عمو تهیه شود و در آن بچه‌ها بنشینند دست بزنند و حرف و سخنی را با یک عروسک بگویند، همخوانی ندارد.

او تأکید می‌کند: واقعاً باید نیازسنجی شود و به ایده‌های خلاق بودجه تعلق بگیرد تا بتوانیم مخاطب جذب کنیم. کشورهای همسایه به‌تازگی شبکه‌های فارسی‌زبان برای بچه‌های ما راه‌اندازی کردند و ناخودآگاه بچه‌های ما را به سمت دیگری می‌برند. ما در این زمینه کارهای انجام‌نشده زیادی داریم و باید شبکه‌های تخصصی داشته باشیم.

این تهیه‌کننده برنامه‌های کودک با بیان اینکه شبکه کودک و

چند سالی است که شبکه کودک از شبکه‌های دیگر جدا شده که می‌بایست زودتر این اتفاق می‌افتاد، اظهار می‌کند: به نظر من کم‌تر پیش می‌آید برنامه کودک در شبکه‌ای که مختص کودک نیست پخش شود؛ یعنی سال‌هاست کشورهای دنیا شبکه کودک و خردسالشان را مجزا کرده‌اند.

روستاپور با اشاره به اینکه در دوره قبل استادان بزرگی که برنامه‌ساز کودک بودند، حضور داشتند و نسل جدید را آموزش می‌دادند، می‌گوید: تمام این افراد بازنشسته و کم‌کار شدند و عملاً نیرویی که تربیت برنامه‌سازان جوان را به عهده بگیرند، نداریم. این در حالی است که در زمینه ساخت برنامه کودک می‌بایست انتقال تجربه صورت بگیرد و ملاک‌هایی برای ارزشیابی بگذارند و بر اساس آن اجازه کار به افراد بدهند.

این مجری و تهیه‌کننده تلویزیون عنوان می‌کند: مشکل عمده بعدی ما بودجه است و این در شرایطی است که هنوز پربیننده‌ترین مخاطبان برنامه‌های تلویزیون، کودکانند و بیش‌ترین سرمایه‌گذاری را می‌بایست روی کودکان انجام داد.

او تأکید می‌کند: مسئله اینجاست که ما سال‌هاست سریال و فیلم سینمایی شاخصی در حوزه کودک نداریم. به عنوان نمونه، در دوران کودکی‌ام که دهه شصتی هستیم «دنیای شیرین» را می‌دیدم که سریال خوبی برای دوره نوجوانی ما بود و در حال حاضر سریالی برای حوزه کودک و نوجوان نداریم که برای بچه‌ها جذاب و آموزنده باشد و حال بچه‌ها را خوب کند.

خانم مجری در ادامه درباره ساختار برنامه‌های کودک کنونی می‌گوید: افراط در استفاده از قالب و آیت‌های پلاتو نمایش برنامه‌ها را خسته‌کننده می‌کند. در حوزه پویانمایی هم پیشرفت‌هایی کرده‌ایم که خیلی حائز اهمیت است، ولی باز آن قدری که باید، نتوانسته‌ایم سبب مصرف رسانه‌ای خانواده و نیاز بچه‌ها را در این عرصه پر کنیم. پویانمایی‌های خوبی هم بیرون می‌آید، اما به نظر من

